

Hrvoje Barbir Barba

ISPIT

komedija u dva čina

praizvedba

Redatelj: Pero Mioč

Scenograf: Branko Lovrić-Caparin

Igraju: Franka Klarić

Nera Lovro

Pero Mioč

ŠIBENSKO KAZALIŠTE
SEZONA 2004/05.

Hrvoje Barbir Barba

ISPIT

komedija u dva čina

Redatelj: Pero Mioč

Scenograf i kostimograf: Branko Lovrić Caparin

Osobe:

PROFESOR

Stari prepredenjak, više nalik vinskoj mušici nego li knjiškom moljcu. Pošten isključivo u srcu. Fetivi intelektualac.....

PERO MIOČ

STUDENTCA

Striptizeta s pokojom moralnom dvojmom i umjetničkim pretenzijama. Kreposna u tijelu, oko srca još moralnija. Fetiva umjetnica.....

FRANKA KLARIĆ

KUM

Mafijaš emotivac. Pošten i bez srca, zato ga i glumi žena! Fetivi domoljub.....

NERA LOVRO

Šaptačica: Jadranka Šestan

Inspicijent: Mirko Burazer

Ton i rasvjeta: Joško Bakula i Živko Gulin

Krojački radovi: Marija Lasan

Izrada scene i rekvizita: Marko Crljen, Vedran Ivanković, Jere Svrčak

Tehničko vodstvo: Branko Lovrić Caparin

Organizacija: Željko Koloper

Direktor: Dragan Zlatović

Telefon: (022) 212 473, fax: (022) 212 134, blagajna: (022) 213 088

Događa se u vrijeme večerašnje na jednom našem sveučilištu, na katedri za usmenu književnost.

SLOVO O DJELU

Između ostaloga, i dramski pisac, Hrvoje Barbir Barba, čije je djelo *TELMAH...*, na kazališnom natječaju, nagrađeno nagradom "Marin Držić", do danas na kazališnoj sceni nije vidio uprizoreno ni jedno od svoja tri dramska djela. Taj (*po svemu hrvatski*) paradoks večeras prekida Šibensko kazalište (čija je praksa i inače postavljanje hrvatskih praižvedbi), praižvedbom djela *ISPIT*.

Sam Autor djelo je nazvao *komedijom u dva čina* i time nas obvezao razvezati sam pojam *komedije*. Komedija kao takva (u Aristofanovom i Plautovom smislu) danas ne postoji. A ne postoji ni komedija u Shakespearovom ili Molièreovom smislu, ne postoji *čista komedija* kao forma, a Autor, opet s pravom, svoje djelo naziva komedijom...

Odbijajući svaku pomisao paradiranja erudicijom (svaka je upitna) i dociranje (ovdje mu nije mjesto), redatelj, iz propedeutičkih razloga, prvenstveno misleći na mlade gledateljstvo, koristi prigodu ukratko artikulirati pojam komedije i odrediti mjesto ovog šibenskog uprizorenja, a ne samoga djela, unutar tog vrlo širokog pojma.

Uz grčku tragediju, komedija je najstariji oblik europske drame. Za vrijeme grčkih dramskih natjecanja (u užujku: Velike dionizijske svetkovine, a u siječnju tzv. *lenaje*) komedije su mogle sudjelovati samo na ovim siječanjskim. Ali na prijelomu V. i IV. st. pr. Krista (u Aristofanovo vrijeme!) sudjeluju ravnopravno na oba natjecanja.

Komedija je naziv izveden iz grčke imenice *komos* koja je označavala atičku obrednu procesiju vezanu uz Dionizijev kult; kult *ljubavi* i *vina*. U početku je bila, uvjetno rečeno, vrsta pomalo raskalašene maskerade, za vrijeme koje se pilo, pjevalo i razmjenjivalo zlobne primjedbe i dosjetke o aktualnim temama. Nasuprot tragediji, komedija, usprkos najrazličitijim peripetijama kojima su izloženi junaci i preprekama koje ne slute na dobro, uvijek završava sretno, a sve se vraća na svoje pravo mjesto "čineći ljude pametnijima". Dok je tragedija stroga u svojoj uzvišenosti i čistoj konstrukciji, komedija je smješarija raznih vrsta materijala, i sve do 18. st. bila je spoj scena i scenica koje je povezivala jedva jedna vezivna nit, koju bismo, opet uvjetno, mogli nazvati potkom ili poveznicom. Najčešće je bila motivirana nasmijavanjem publike. Bit komedije je smijeh koji opušta, a temeljen je na pretpostavci kako ništa ne može razveseliti ljude kao tuđa nesreća. Junaci komedije izvrnuti su smijehu i poruzi poradi svoje urođene gluposti, opake naravi, pretjerane umišljenosti, sebeljublja, škrtosti, taštine..., stoga su kažnjeni, a pobjeđuju najčešće prepredenjaci ili pak, katkada i, čestiti ljudi.

Rodonačelnik komedije je Aristofan (*Oblaci, Žabe, Ptice...*). Ne samo što je otprve stvorio remek-djela, nego je utemeljio i važnu vrstu komedije - političke, koja ismijava ondašnje odnose u atenskoj državi. Od tih vremena do danas komedija se razmahala stvorivši niz različitih oblika i podvrsta: bufonerija, atelana, burleska, travestija, groteska, commedia dell' arte, farsa, komedija naravi, društvena komedija, salonska komedija, herojska komedija, kostimirana komedija ("mača i plašta"), komedija zabune, vodvilj, tragikomedija, komedija apsurdna...

U našem slučaju redatelj je, prihvativši Autorovu odrednicu *komedija*, komediju uzeo kao apscisu. Ispod apsice su: elementi burleske, groteske i vodvilja, a iznad naglašeni element farse. U takvim koordinatama kretat će se igra glumaca. Velika zadaća za dvije mlade debitantice i jednog ostarjelog kazališnog crva! Respektirajući Autora i publiku pokušat će ipak "sve staviti na komediju"!

SLOVO O PISCU

Hrvoje Barbir Barba, pjesnik i dramski pisac, član Duštva hrvatskih književnika, rođen je 1961. godine u Metkoviću. Osnovnu i srednju školu završio u Pločama, a studij na Pravnom fakultetu u Mostaru. U književnosti javlja se početkom osamdesetih godina. Do sada je objavio:

Balada o cvrčku i tovaru, pjesme, Sarajevo, 1986.,

Drugalica, roman u stihovima za veliku i malu djecu, Sarajevo, 1990.,

Najniže klase poezija, pjesme, Rijeka, 1991.,

Za šaku zemlje, pjesme, Rijeka, 1993.,

Bermudski trokut, pjesme, Rijeka 1997. godine.

U književnoj periodici objavio je i nekoliko dramskih tekstova, od kojih su najznačajniji *Telmah* ili *pet stotina razloga zbog kojih ne treba pisati poeziju*, Zagreb, 1997. i *Zapadni zatvor*, Rijeka, 2000. godine.

U međuvremenu i Hrvatski radio izvodi nekoliko njegovih radiokomedija, radiodrama, te prilagodbi u režiji eminentnih redatelja i izvedbi dramskih umjetnika. Dobitnik je i najznačajnije domaće nagrade za dramu "Marin Držić".

Živi i radi u Pločama.